

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 4Csp/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5119209404
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Perďochová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2021:5119209404.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred sudkyňou JUDr. Michaelou Perďochovou, v spore žalobkyne: Q. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, Ž., právne zastúpená Advokátska kancelária Sidor a partneri, s.r.o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52635970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o. , IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 400,-Eur, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 19.08.2019 domáhala voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 400,- Eur a náhrady trov konania.
2. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že ešte ako p. P. uzatvorila dňa 12.04.2012 so žalovaným Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 1.200,- Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 36 mesačných splátkach po 68,12 Eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 70,00 % a RPMN 68,47 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovanému vrátiť bola 2.452,32 Eur. Keďže medzi stranami sporu nedošlo na základe predsporovej výzvy žalobkyne k mimosúdnej dohode, domáhala sa žalobkyňa ochrany svojich práv na príslušnom súde. Okresný súd Žilina rozsudkom zo dňa 27.05.2019, sp. zn. 8Csp/61/2017 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.419,90 Eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne z uvedenej sumy od 21.04.2017 do zaplatenia, vrátane náhrady trov konania v rozsahu 100%. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil najmä nasledovné nedostatky: a) zmluvne „dojednaný“ úrok za poskytnutý úver vo výške 70 % za poskytnutý úver ročne je v rozpore s dobrými mravmi, pretože niekoľkonásobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobného úveru v čase uzavretia zmluvy o úvere, b) neobsahuje zákonom predpísané náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to konkrétne termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2, písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z), c) zmluva neobsahuje uvedený údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Argumentácia žalovaného vo vzťahu k zmene právnej úpravy eurokomformným spôsobom neobstojí, d) žalovaný nepreukázal spôsob výpočtu RPMN v prípade poskytnutých úveroch, s argumentáciou žalobcu sa súd stotožnil, a tak konštatuje nedostatok náležitosti aj podľa písm. j), e) žalobkyňa na úvere, ktorý jej bol poskytnutý vo výške 1.110,70 Eur (nie 1200,- Eur, pretože zo sumy úveru bol okamžite odpočítaný poplatok za poskytnutie úveru) a v prospech žalovaného uhradila sumu 2.530.60 Eur. Predmetný Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.06.2019. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že Zmluva a úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov,

čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len istinu úveru; platby prevyšujúce istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobcovi vydať. Žalobkyňa mala za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z. z.. Vo veci totiž existuje:

1. porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá zákon č. 129/2010 Z. z.; konkrétne sa jednalo o neuvedenie obligatórnych náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru.

2. spotrebiteľ (žalobca) úspešne uplatnil na súde porušenie predmetných povinností, keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom.

3. príčinná súvislosť, pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil Zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy. Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom zákon nevyžaduje. Na priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie teda postačí, ak veriteľ poruší práva spotrebiteľa, resp. povinnosti veriteľovi uložené právnou úpravou a spotrebiteľ tieto porušenia úspešne uplatní na súde. Medzi porušením povinnosti a úspešným uplatnením práva musí existovať kauzálny nexus. Spotrebiteľ nemusí utpieť skutočnú škodu, postačí, ak mu takáto škoda hrozí. V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v konečnom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobcu je pritom zrejmy z toho, že najskôr bol zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bol nútený plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bol žalobca nútený podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv, keďže žalovaný sa aj napriek svojmu nezákonnému postupu odmietol akýmkoľvek spôsobom mimosúdne dohodnúť. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozhodovaciu prax súdov. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobca vyčíslil na sumu 400,-Eur. Napríklad aj Krajský súd Trenčín (sp. zn. 5Co/934/2015) považuje za súladné so zákonom, aby sa výška primeraného finančného zadosťučinenia odvodzovala od výšky úveru, morálnej a majetkovej ujmy. Krajský súd Prešov (sp. zn. 7Co/350/2015) považoval za logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyňi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom. Predmetný názor by teda bolo možné aplikovať na toto konanie v tom zmysle, že výška primeraného finančného zadosťučinenia by mohla vychádzať z ujmy hroziacej žalobkyňi v súvislosti s nezákonnou odplatom úveru, ktorú žalovaný od nej požadoval, hoci na ňu nemal nárok, čo bolo súdom aj právoplatne potvrdené. Teda bez zásahu súdu by žalovaný zasiahol do majetkových práv žalobkyne v rozsahu rovnajúcom sa odplate za úver. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 1.252,32 Eur (celková čiastka - istina úveru). Skutočná odplata za úver však predstavovala sumu až 1.341,62 Eur (celková čiastka - skutočne poskytnutý úver); v tejto výške bolo do majetkových práv žalobkyne zasiahnuté, pričom žalovaný nevykonal sám nápravu závadného stavu. Z tohto dôvodu žalobkyňa považovala výšku primeraného finančného zadosťučinenia 400,-Eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaciu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Nemožno tiež prehliadať fakt, že žalovaný prijal od žalobcu splátky až vo výške 2.530,60 Eur, teda viac, ako bolo deklarované v zmluve a sám nevykonal žiadnu nápravu.

3. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe doručenom súdu dňa 10.10.2019 uviedol, že žalobcovi žiadny nárok na ním uplatňovaný nevznikol, rovnako tak neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok mohol uplatňovať. Súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 4Csp/100/2019 zaviazal žalovaného zaplatiť sumu 1419 eur s 5% úrokom z omeškania ročne a zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči žalovanému. Z formulácie ustanovenia § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy vznik nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn.

14Co/91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne také skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu završenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický, naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Rozsah ochrany práv žalobkyne vyplývajúci z označených súdnych rozhodnutí v dostatočnom rozsahu a miere by splňal aj účel vyplývajúci z § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a vzhľadom na tieto okolnosti nie je dôvod uplatňovať primerané zadosťučinenie. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za akékoľvek úspešného uplatnenie akéhokoľvek práva, potom zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní. Ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je založené na predpoklade, že v súvislosti sú súdnym konaním automaticky vzniká aj nárok na finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa sa pojednávania nezúčastňovala, netvrdila a ani nepreukazovala žiadne negatívne následky spojené so súdnym konaním (a nerobí tak ani teraz). Na priznanie žalobcom uplatňovaného nároku (dokonca v danom rozsahu) neexistuje žiadny skutočný a zákonný dôvod. Poukázal aj na výšku požadovaného zadosťučinenia, ktorá nie je odôvodnená a preukázaná žiadnou skutočnosťou.

4. Žalobkyňa v replike doručenej súdu dňa 21.07.2020 uviedla, že žalovaný iba všeobecne a paušálne popiera nárok žalobkyne na primerané zadosťučinenie, hoci nárok objektívne existuje a je podoprený relevantnými dôkazmi. Je nepochybné, že porušenie ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. predstavuje porušenie práva žalobcu ako spotrebiteľa. Zákon č. 250/2007 Z. z. je všeobecným zákonom vo vzťahu k spotrebiteľom a dodávateľom, bez ohľadu na špecifiká ich právneho vzťahu. Zákon o spotrebiteľských úveroch je následne zákonom špeciálnym, ktorý konkretizuje práva a povinnosti strán pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom tento zákon celkom jednoznačne slúži k ochrane spotrebiteľa (už len z dôvodu, že veriteľ má povinnosť uviesť do zmluvy o úvere náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona). Podmienka porušenia práva spotrebiteľa, a to práva riadne a pravdivé informácie o poskytovanom produkte uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. je splnená (viď nesprávne uvedenie RPMN, termínu konečnej splatnosti a pod.). Súčasne žalovaný porušil povinnosť podľa ustanovenia § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého je povinný zdržať sa konania v rozpore s dobrými mravmi (napriek tomuto zákazu si vymienil úrok vo výške 70% ročne). O porušení týchto povinností bolo právoplatne rozhodnuté, pričom tento rozsudok je záväzný pre strany sporu, ako aj pre konajúci súd, nakoľko sa ním vyriešila otázka hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu. Za predmetné porušenia pritom zodpovedá práve a výlučne žalovaný, ktorý predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere predložil žalobkyni na podpis a mal z tejto zmluvy prospieť. Žalobkyňa teda v žalobe zrozumiteľne uviedla, ktoré práva a povinnosti boli porušené - išlo o ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. ako aj ustanovenie § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorých ustanovení má veriteľ povinnosť riadne a pravdivo informovať spotrebiteľa o podmienkach úveru v písomnej forme a povinnosť zdržať sa konania v rozpore s dobrými mravmi. Poukázala aj na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR (rozsudok zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017). Sťažnosť proti predmetnému rozsudku Najvyššieho súdu SR bola Ústavným súdom SR dňa 15.04.2020, sp. zn. III. ÚS 124/2020 zamietnutá ako zjavne neopodstatnená. Pokiaľ ide o sumu primeraného finančného zadosťučinenia, túto žalobkyňa dostatočne odôvodnila s odkazom na konkrétne skutočnosti. Zdôraznila, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, teda žalobca ju odhaduje s prihliadnutím na relevantnú súdnu prax a okolnosti prípadu. Túto nie je možné vypočítať tak, ako napr. bezdôvodné obohatenie z bezúročného úveru. Ďalšími kritériami pre posúdenie výšky primeraného zadosťučinenia sú: intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžka trvania závadného stavu a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom, spoločenskom živote žalobcu (Krajský súd Trenčín, sp. zn. 4Co/124/2019), a) intenzita zásahu do práv spotrebiteľa

- neuvedenie viacerých obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vrátane nesprávnej RPMN, konanie proti dobrým mravom, b) výška nedôvodne požadovanej sumy žalovaným - viac ako 1.300,- Eur, ktoré žalovaný od žalobkyne požadoval (pričom získal od žalobkyne vyššiu sumu, ako bola dojednaná v zmluve ako odplata). Výška nedôvodne požadovanej sumy zo strany veriteľa (t. j. odplata za úver), je dôležitým hľadiskom pre určenie výšky primeraného finančného zadostučinenia aj podľa rozhodovacej praxe súdov SR, c) dĺžka trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (12.04.2012) až do rozhodnutia súdu (27.05.2019), teda 7 rokov; d) objektívne spôsobilosti vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobcu - znižovanie životnej úrovne na úkor žalovaného, ktorý požadoval neprimerane vysokú odplatu za úver a rovnako tak zadržiavanie sumy vo výške viac ako 1.400,- Eur, ktorá žalovanému nepatrila (až do právoplatného rozhodnutia súdu). Žalovaný sa odmietal akokoľvek mimosúdne dohodnúť, teda žalobkyňa bola nútený domáhať sa ochrany svojich práv na príslušnom súde proti ekonomicky a právne silnejšiemu subjektu. Poukázala aj na sankčnú funkciu primeraného finančného zadostučinenia, teda jeho výška musí byť taká, aby bola spôsobilá odradiť žalovaného od ďalšieho protiprávneho konania. Nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 210/04, na ktorý žalovaný poukazuje, je absolútne nepoužiteľný na tento spor, pretože Ústavný súd SR riešil finančné zadostučinenie za porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 3 Ústavy SR, a nie primerané finančné zadostučinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., ktoré je uplatnené v tomto konaní. Odlišnosť nárokov, ktoré žalovaný účelovo stotožňuje, spočíva napríklad v tom, že spotrebiteľ má podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. „právo na primerané finančné zadostučinenie“, zatiaľ čo priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa čl. 127 Ústavy SR závisí od úvahy Ústavného súdu („Ústavný súd môže...“). Preto ak má spotrebiteľ „právo“ na primerané finančné zadostučinenie za splnenia určitých podmienok (ktoré v tomto spore nepochybne existujú), nemôže súd podľa vlastnej úvahy rozhodnúť, či ho prizná alebo nie.

5. Žalovaný v duplike doručenej súdu dňa 14.08.2020 poprel vznik a výšku nároku, ktorého zaplata sa žalobca domáha svojím podaním. Z podanej žaloby ani vyjadrenia nevyplýva preukázanie takých skutočností, ktoré by preukazovali uplatňovaný nárok čo do základu, ako aj čo do výšky. Posledná veta ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. nie je právnou normou samou o sebe, ale predstavuje súčasť určitého normatívneho celku. Len na jej základe nie je možné zakladať žiadny nárok, pretože podmienka - úspešné uplatnenie porušenia práva - musí súvisieť s konkrétnym súdnym rozhodnutím o tom, že konkrétne právo spotrebiteľa porušené bolo. Takéto rozhodnutie vydané nebolo, a vyššie označený rozsudok nie je rozhodnutím o úspešnom uplatnení porušenia práva žalobcu ako spotrebiteľa. Predpoklad formulovaný v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje logicky rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedené vyplýva zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 159 ods. 2 O.s.p., § 228 ods. 2 CSP). Uvedené zákonné ustanovenie neformuluje predpoklady pre priznanie nároku inak, ako v iných prípadoch. S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovacu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti. Na strane žalobcu nevznikla a ani nemohla vzniknúť žiadna ťažko napravitelná majetková, resp. nemajetková ujma alebo škoda, ktorá by prípadne zakladala premisu o možnosti nároku na finančné zadostučinenie. Žalobkyňa v podanej žalobe ani vyjadrení neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v danom konaní nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 228 ods. 2 CSP). S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovacu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej s cieľom ochrany spotrebiteľa.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k duplike žalovaného uviedla, že za daného stavu s ohľadom na porušenie povinnosti dodávateľa, ktorých ochrany sa žalobca úspešne domohol, na všeobecnom súde v konaní sp. zn. 8Csp/61/2017, je nárok na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č.

250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa daný. V uvedenom konaní pod sp. zn. 8Csp/61/2017 sa súd stotožnil s vyjadrením žalobkyne, ktorá tvrdila, že je nutné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, nakoľko žalovaný dlhodobo zámerne inkorporuje do zmlúv a zmluvných dojednaní doložky, ktoré sú v rozpore s právnym poriadkom - preto bezdôvodné obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne ako spotrebiteľa súd považoval za úmyselné bezdôvodné obohatenie. Súd považoval dojednanie o revolvingu za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 6 OZ., Zmluvná odmena za poskytnutie úveru a za poskytnutie revolvingu je neprimerane vysoká a v rozpore s dobrými mravmi, pretože žalobkyňa ako spotrebiteľ musela titulu úveru reálne úver preplatiť o viac ako 100 %. Súd zistil ďalšie vady Zmluvy, argumentované už v žalobnom návrhu. V zmysle Dohody o poskytnutí služby mal žalovaný poskytnúť žalobkyňi služby v podobe možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru a žalobkyňa bola zaviazaná uhradiť odplatu v sume 178,60 Eur už pri poskytnutí úveru t.j. žalobkyňi nikdy reálne nebola vyplatená zmluvne dohodnutá suma úveru. V uvedenej súvislosti je dôvodné uviesť, že zmluvná podmienka (Dohoda o poskytnutí služby) bola opakovane vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z judikatúry NS SR jasne a stabilne vyplýva, že pre vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie- podľa rozsudku NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 postačí úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde; podľa uznesenia NS SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016 pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V danom prípade bolo úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa preukázané rozsudkom Okresného súdu Žilina pod sp. zn. 8Csp/61/2017, ktorým bol práve žalovaný zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobkyňi. Nie je potrebné preukazovať žiadne ďalšie právne skutočnosti. Podľa rozsudku NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 zo dňa 30.1.2019 zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia zohľadniť. Primerané finančné zadosťučinenie má mať aj odradzujúci a sankčný účinok. Podľa názoru žalobkyne pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia je treba zohľadniť najmä charakter porušenia práva dodávateľom, správanie sa dodávateľa aj spotrebiteľa pred a po porušení práva alebo povinnosti, následky porušenia práva na spotrebiteľa a ujmu hroziacu spotrebiteľovi z porušenia jeho práv. Žalobca bola nútený v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška žalobkyňou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna (ak nie podhodnotená) skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Za stavu, že cieľom existencie inštitútu finančného zadosťučinenia je okrem iného mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi od upustenia, recidívy porušenia spotrebiteľských práv, suma finančného zadosťučinenia 400 EUR je plne opodstatnená s ohľadom na skutočnosť, že v predmetnom prípade spotrebiteľovi nielen ujma hrozila, ale i nastala. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi satisfakciou za stav, ktorý žalobca musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Žalovaný sa mohol obom konaniam vyhnúť tým, že by podnikal v súlade s právnymi normami na ochranu spotrebiteľa, ktoré ako dlhoročnému podnikateľovi v oblasti poskytovania úverov, musia byť pravidlá úverovania, povinnosti s tým spojené dobre známe, minimálne z bohatej rozhodovacej činnosti slovenských súdov, smerujúca k posudzovaniu produktov žalovaného na finančnom trhu.

7. Súd vo veci vykonal pojednávanie dňa 26.08.2021 a v neprítomnosti strán sporu vec prejednal a rozhodol. Žalobkyňa a jej právny zástupca svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnili z dôvodu hospodárnosti konania podaním doručeným súdu dňa 21.6.2021, v ktorom súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti. Rovnako žalovaný ospravedlnil svoju neúčast' a neúčast' svojho právneho zástupcu podaním doručeným súdu dňa 01.08.2021 z dôvodu hospodárnosti a súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v ich neprítomnosti.

8. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, pričom zistil tento skutkový stav:

9. Okresný súd Žilina rozsudkom č. k. 8Csp/61/2017 - 73 zo dňa 27.05.2019 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.419,-Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.419,90 Eur od 21.04.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I). Žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému (výrok II.). Predmetom sporu bol nárok žalobkyne Q.D. voči žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. na vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere uzavretej dňa 12.04.2012. Súd konštatoval bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle ust. § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu absencie zákonom vyžadovaných náležitostí, konkrétne podľa § 9 ods. 2 písm. f/, j / a k/ z. č. 129/2010 Z. z. Rovnako vyhodnotil dojednaný úrok za poskytnutý úver vo výške 70% za poskytnutý úver ročne v rozpore s dobrými mravmi, pretože niekoľkonásobne prevyšuje priemerné úrokové miery podobného úveru v čase uzavretia zmluvy o úvere. Žalobkyňa preplatila istinu poskytnutého úveru o umu 1.419,90 Eur a preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania súd uviedol, že sa stotožnil s tvrdením žalobkyne, že na uvedené je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, nakoľko žalovaný zámerne dlhodobo inkorporuje do zmlúv a zmluvných dojednaní doložky, ktoré sú v rozpore s právnym poriadkom a preto súd považoval bezdôvodného obohatenie žalovaného na úkor žalobkyne ako spotrebiteľa za úmyselné bezdôvodné obohatenie s tým, že nárok žalobkyne nie je premlčaný.

10. Na základe takto zisteného skutkového stavu veci súd vec právne posúdil podľa príslušných zákonných ustanovení:

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v platnom znení (ďalej len „ZoOS“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Právny vzťah medzi zmluvnými stranami posúdil súd ako vzťah spotrebiteľský, na ktorý aplikoval citovanú právnu úpravu spotrebiteľského práva. Vo vzťahu k citovanému ustanoveniu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadostučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí ak táto ujma tu je. Napokon, je bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi aj reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. V tomto prípade však ale musí byť splnená podmienka na priznanie primeraného zadostučinenia a tou je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a jeho preukázanie. V tejto súvislosti poukazuje súd na výklad vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho sudu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017 konštatoval, že „...Aplikujúc režim zákona č. 250/2007 Z. z. je potom nutné použiť jeho § 3 ods. 5, podľa ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej

zmluve (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t.j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vzniknutej ujmy...“

12. Uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákona o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne a že si na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej uvedenými právnymi predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia.

13. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázať, že žalobkyňa si úspešne uplatnila nárok z titulu porušenia jej práva ustanoveného osobitnými predpismi (Občiansky zákonník, zákon o spotrebiteľských úveroch) a z tohto titulu má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva zodpovedá. Je nepochybné, že žalovaný ako druhá zmluvná strana je zodpovedný za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu. Bolo preukázané, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, keď predložil žalobkyni na podpis zmluvu neobsahujúcu náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.. S ohľadom na to je podľa názoru súdu naplnený vyššie uvedený základný predpoklad uplatneného nároku na finančné zadosťučinenie a to, že boli porušené práva žalobkyne ako spotrebiteľa vyplývajúce z osobitných právnych noriem slúžiacich na ochranu spotrebiteľov. Pokiaľ žalovaný sám konal v rozpore so zákonom, a nie v ojedinelom prípade, konal vedome uvedomujúc si hrozbu sankcií.

14. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z konkrétnych podmienok prejednávanej veci. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Súd pri určovaní zohľadňuje rôzne kritéria, a to intenzitu, časové trvanie závadného konania, satisfakčnú a sankčnú funkciu a podobne. Súd uplatnenú výšku zadosťučinenia 400,-Eur považuje za primeranú výške úveru, morálnej a majetkovej ujme žalobkyne a teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a mala by odradiť dodávateľa od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na skutkové okolnosti daného prípadu. Aj odvolací súd vychádzal z toho, že žalobca si uplatňoval svoje práva ako spotrebiteľ proti žalovanému a bol úspešný. Je pritom potrebné opätovne zdôrazniť, že je bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia to, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože nie je, podľa aktuálneho znenia právnej úpravy v § 3 ods. 5 cit. zákona, požadovaná ani prípadná hrozba ujmy, no pri určení výšky finančného zadosťučinenia je možné vychádzať napr. aj z prípadne hrozacej ujmy. Možnosť spôsobenia škody tak nie je len hypotetická, je teda zrejmé, že nešlo len o akademickú hrozbu, ale išlo už o priamy zásah do majetkovej sféry žalobkyne. Súd je toho názoru, že čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, bude pre žalobkyňu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 400,- eur primerané. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobkyňa, nie je povinná preukázať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade porušenia ochrany spotrebiteľa a úspešného uplatnenia práva, pričom uvedené predpoklady boli splnené. S ohľadom na uvedené súd žalobkyni priznal zadosťučinenie v hodnote 400,- Eur.

15. Podľa § 255 ods. 1 z. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

16. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

17. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, keď žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu priznal náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

18. O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.